

"Kendini görür, kendine güvenir, kendini beğenir. İşte, şu mertebede, şu hatvede tezkiyesi, tathiri, onu tezkiye etmemek, tebrie etmemektir." İzah eder misiniz, "kendini görmesini" nasıl anlayabiliriz?

Burada Üstad Hazretleri nefsin çok tehlikeli bir özelliğinden bahsediyor. Bu özellik, nefsin kendini mükemmel ve kusursuz bilip, kusur ve ayıplardan kendini tenzih etmesidir. Böyle olunca, kulluk yolu da tıkanmış oluyor. Zira kulluğun temeli insanın nihayetsiz acz, fakr, kusurunu bilip, Allah'ın kudretine ve kemaline, diğer isim ve sıfatlarına ayna olmasıdır.

Kendini görme, insanın kul ve mahluk olduğunu unutup kendinini müstakil ve hür bir varlık gibi telakki etmesi demektir. Böyle bir insan mahluk olduğunu unuttuğu için Halıkını düşünmez; nutfede başlayan bir ilahi terbiye ile insan hâline geldiğini unutan insan Rabbini unuttur. Böyle bir insanın nefsi, serbest ve istediğini yapmakta hür gibi hareket eder, kendine bir varlık rengi verir, kendinden başka kimseyi düşünmez, diğer varlıkları kendi varlığına bir hizmetçi gibi görmek ister. Kendine güvenir ve kendini beğenir.

Hâlbuki nefsin varlığı Allah'ın var etmesiyle, hayatı Allah'ın hayat vermesiyle, yeyip içmesi **Rezzak** isminin tecellisiyledir.